

ЙОРДАНЪ ЙОВКОВЪ

Тая есенъ българската книжина изгуби своя първожрецъ. Почина именитиятъ писателъ Йорданъ Йовковъ.

Той е роденъ въ китна Жеравна при дивния Балканъ. Отрастналъ е въ златна Добруджа. Затова Балканътъ пѣе презъ неговитѣ творби най-хубавитѣ си легенди, а безбрѣжнитѣ нивя на Добруджа сж отхранили въ сърдцето му велика обичъ къмъ труда, къмъ селянина и родната земя. Съ тая обичъ сж напоени всички разкази на голѣмия писателъ, затова тѣ се поглѣщатъ така жадно и проникватъ тѣй дълбоко въ душата на всѣки българинъ. Въ единъ отъ най-хубавитѣ си разкази „Пѣсенъ на колелата“ Йорданъ Йовковъ разказва за единъ прочутъ майсторъ, подъ чиито дарени отъ Бога рѣце излизали каруци, които били сжщинско чудо. Той ги правѣлъ леки, сякашъ сами ще трѣгнатъ. Изглеждали напети и гиздави като невѣсти. Шарилата и боитѣ грѣли по тѣхъ като разцѣфнали

цвѣтя. Но най-чудното въ тия каруци били звуковетѣ, които издавали, когато вървѣли. Като че въ желѣзнитѣ имъ оси била скрита нѣкаква музика. Какъ ги правѣлъ чутовниятъ майсторъ — единъ Господъ знаелъ, но каруцитѣ му пѣели по пжтищата.

Такъвъ даренъ отъ Бога първомайсторъ на българското художествено слово е великиятъ покойникъ. Най-ценното и най-чудното въ неговитѣ разкази е дивната музика на родната речъ. Въ творчеството на Йовкова има нѣкакво приказно чародейство, което разкрива незабравими картини и образи изъ живота на българина и което привлича и омайва читателя. Това чародейство изпитватъ и малкитѣ българчета, когато четатъ разказитѣ на Йовкова, които пълнятъ всички читанки и христоматии. Когато порастнатъ, тѣ ще четатъ съ още по-голѣмо увлѣчение неговитѣ разкази, романи и драми, защото въ тѣхъ блика силата и богатството на българския духъ.